

Denne Skrivelse virkede paa Pers Stemning som Kniven paa en Byld. Han blev endelig ganske klar over, at han, hvor det galdt den praktiske Gennemførelse af en Ide, ikke egnede sig til at være Foregangsmand. Affæren med Max Bernhardt havde ikke været nogen Tilfældighed. Ogsaa hans Sammenstød med Oberst Bjerregrav var i saa Henseende retvisende. Det rent forretningsmæssige ved Ingeniørvirksomheden havde i Grunden altid været ham imod. Han var Opfinder, Tekniker — ikke Børsspekulant.

I et Brev, han samme Aften skrev til Jakobe, udtalte han sig udførligt derom. Samtidigt meddelte han hende, at han under disse Forhold ansaae det for rigtigst at holde sig borte fra København, indtil den lovbefalede Tinglysning af deres Ægteskab om et Par Uger var tilendebragt, saa de kunde gifte sig.

„Hvad nu specielt mit forenede Kanal- og Havneprojekt angaar,“ — skrev han, — „saa betragter jeg mig altsaa nu for mit Vedkommende som færdig med det. Jeg overlader herved Nationen dets Ide til behagelig Afbenyttelse, mens jeg selv med udelt Kraft vender mig til min næste Opgave, til Videreudviklingen af mine Vind- og Bølgemotorer, saaledes som Professor Pfefferkorn jo ogsaa har anbefalet mig det, og hvortil jeg nu venter at høste gode Erfaringer i Amerika. Maaske vil du indvende, som du jo har gjort det før, at et saa respektstridigt Forhold til Pengemagten vil kunne blive mig til Skade; men det faar saa være. Jeg tilstaar, at jeg vistnok ikke besidder tilstrækkelig Forfængelighed eller Ærgerrighed til at kunne trodse min Natur paa dette Punkt. Det er naturligvis en Fejl, men dog ikke af dem, der er særlig Grund til at beklage. Iøv-